

SZABADSÁG

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS NEGYVENNYOLCZAS PÁRT KÖZLÖNYE.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL

Széchenyi-utca 34-ik szám. SZELÉNYI és TÁRSA nyomdája.
A lap megjelen minden szerdán és szombaton.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

RUTKAY MENYHÉRT.

Helyettes szerkesztő:

BUDAI JÓZSEF.

ELŐFIZETÉSI DÍJ:

Egész évre 10 kor. Félévre 5 kor. Negyedévre 2:50 kor
Egyes szám ára 14 fill.

A két nem hareza.

A huszadik század elején az életvény új ágára tért át a nő. Eleddig a házitűzhely s a család nyújtott neki kizárólagos foglalkozást és általános volt a vélemény, hogy ez a legnemesebb női hivatás a földön. A villamoság korában pedig — azaz jelenleg — egy csapásra megdőlt ez a régi rendszer s ime most azon a ponton állunk, hogy a nők túlnyomó többsége nem akar megférti a neki osztályrészül jutott szűkebb keretben, hanem kitör és a férfiakkal egyazon módon, egyazon uton keres megélhetést. A munkaerőnek ez a váratlan megkétszereződése bizonyosan sok bajnak lesz a kutforrása és nem kell csodálkoznunk, ha majd ez okból élethalálharcz keletkezik a két nem között . . . a kenyérért.

A míg csak a külföldről hallottunk egyetmást a nőemancipáció aránytalan terjedését illetőleg, mindaddig csak az érdekesség szempontjából foglalkoztunk e hírekkel. De miután ujabban hazánkban is hasonlóképpen kezd megváltozni a nő társadalmi helyzete, fontos kötelességünkben áll közelebről megháynitvetni e nagy horderejű fordulatot.

A téma onnan jut eszünkbe, hogy az idén az ország felsőbbleányiskolái özönévei ontották ki a nyílt küzdőtérre a sokféle pályára képesített nőket, a kik most elszántan akarják a versenyt fölvenni a férfiakkal.

Legtöbbje könyvelőnek, gépirónak, banktisztviselőnek készül, eltekintve az állami állásoktól, mint pl. a postai, távirdai és vasuti alkalmazás. Még szerencse, hogy a magasabb képzettséget kívánó tudományos pályákra e nők közül csak egy csekély töredék iparkodik jutni, máskülönbén néhány év múlva annyira megsaporodna az ügyvédek, orvosok és tanerőknek amugy is nagy száma, hogy igazán sok volna a fölőség.

Ez a női invázió kétségkívül nagy és szerintünk veszedelmes változásoknak

lesz a szülőoka s ha a jövőben a nőemancipáció elkényszeredett hivei ugyancsak ebben az arányban fognak terjedni, akkor ebben a században a társadalomnak s a családnak képe lassanként teljesen átformálódik.

Aggódva várjuk a további fejleményeket. Aggodalmunk alapos, miután biztosra vehető, hogy ilyen auspiciumok mellett a nő nem lesz többé ideál, a családi tűzhelyt nem tekinthetjük többé szentélynek, hanem az élet tökéletesen megridegül, miután a megélhetés nehézségei egyaránt kérget vonnak a férj és nő szívére.

Mi ok szülte ez állapotot? . . . A nőnek jelenleg is csak annyi kilátása van a férjhezmenésre, mint volt annakelőtte. Továbbá számban sem szaporodtak meg annyira, hogy nagy részük már e miatt is kénytelen legyen — nőiségét álcázva, a kenyérért küzdeni . . . Itt valami nagy hibának kellett lennie, mely ezt a változást előidézte. E hiba kétségkívül magukat a nőket terheli, hisz a legadázabb férjgyűlölő asszony sem állíthatja, hogy az erősebb nem viselkedése terelte volna ily ferde irányba a társadalmat.

Uraim! nincs többé egyszerűség.

Az örülten előre száguldó kor kívánalmi szerint ma már a szegény leány is doktor férjet, ötszoba lakást, cselédséget, fogatot óhajt. S ha mindezt el nem érheti — inkább nem megy férjhez holmi szerényebb iparozhoz, vagy kereskedőhöz, hanem kitanul valamely szakiskolát és önállóítja magát, abban a hiszemben, hogy majd megvalósítja saját maga — a keze munkája révén — nagyratörő álmait.

Ugy van! . . . nincs többé egyszerűség. Senki sem akarja immár beérni a kevéssel, senki sem tud beletörödni sorsába, a nő irtózik a gyermekneveléstől, a főzőkanáltól, az otthonüléstől, s ezek helyett kocsin vagy legalább biciklin akar délutánoként helyet foglalni, vendéglőben kíván ebédelni, kávéházban trécselni és cselédek által

óhajtja a legcsekélyebb házi munkát végeztetni, stb. . . .

Nincs többé egyszerűség. Inkább lemond a mai nők nagy része a családi élet boldogságáról, inkább dolgozik nap-estig, csak hogy a külszint megóvja, csak hogy többféle ruhát ölthessen magára hetenkint, a mi persze másrésztől nélkülözést igényel, de ezt a világ úgy sem látja, erről a világ mit sem tud.

Az a fő pedig, hogy a világot ámit-suk. Áldozatul önmagunkat is készek vagyunk odadobni s azt hisszük, hogy ennek így kell lenni s hogy ezt a haladás kora föltétlenül megkívánja tőlünk.

Dehogy! A kort mi csináljuk, nem a kor bennünket. Épen azért a nőnek vissza kellene térni a régi évezredek egyszerűséghez, hevülnie kellene a családért, a házi foglalkozásért, eredeti rendeltetéseért, — teljesen a férfiura bizván a veritékes munkát, a kenyérkeresetet.

Hanem ez a megtérés aligha fog végbe menni. A lavina megindult és nőttön-nő. Jogunkban áll nekünk férfiaknak aggódva kérdezni: mi lesz még ebből?

Megnyugtató választ azonban sehonnan nem nyerünk.

A városi végrehajtók.

Valami 20 éve lehet annak, hogy vármegyénk egy kis falujában, *Kápolnán* az adóvégrehajtót agyonverték.

Ez az eset akkor országos figyelmet keltett. A lapok napokon át irtak róla. S a következménye az lett, hogy az akkori kormány idejét látta az *adóvégrehajtói intézmény* államosságának.

Csak hogy a városoknak, mint sok egyéb tekintetben, úgy ebben is megmaradt különleges privilégiumok. A városok nagyobb részében az adóvégrehajtói intézmény ma is csak olyan tűrt valami. Vagyis helyesebben mondva, a városok tartanak ugyan végrehajtót, mert *muszáj*; de azokat rangsorozat-

ROSENBERG GYULA

szőnyegek, függönyök, takarók és pokrócok nagy áruháza
a volt Makra-féle helyiségben (Debreczeny-ház)

Mähr Károly ural szemben.

Gyapju, csipke és tüll **függönyök**. Futó- és szalon-**szőnyegek** minden minőségben. **Paplanok** és **matracok** lószőr és afrique(tengeri fű).

A legolcsóbb szabott árak minden darabon feltüntetve.

Szigoruan szabott árak! Készfzetésnél 5 százalék engedménnyel.

elsőrangú női divat-áruháza
a színház-épületben.

Szíves értésére adom a tisztelt hölgyközönségnek, hogy az **őszi és téli idényre** valódi **szövet- és selyem ujdonságaim** — teljes angol és francia választóka beérkezett. Mintákkal vidéke készséggel szolgálók és minden rendelést **bérmertesen** küldök.

ban utána helyezik a szolgáltnak. Sőt van oly város, melynek szabályzati utasításában egyenesen ki van mondva, hogy a hivatali helyiséget a végrehajtók kötelesek seperni.

Csoda-e aztán, ha az ily állásokra teljesen megbízható embereket csak kivételesen lehet kapni? Csoda-e, ha csekély fizetés és nyugdíj-jogosultság híján az arra alkalmazottak oly dolgokat követnek el, a milyeneket rendezettebb anyagi viszonyok között s rendszeresített helyzetben aligha követnének el?

Mert az adóvégrehajtói-állás városokban sem nyugdíjigénnyel nincs összekötve, sem véglegesen rendszeresítve nincs. Az adóvégrehajtót főnöke akkor bocsáthatja el, a mikor neki tetszik. Ahoz fegyelmi eljárás nem kívántatik. Pedig annak a végrehajtónak törvényben is jártasnak kell lennie, különben minduntalan visszás dolgot mívelhet.

Ezen hiányos intézkedés, ezen mostoha elbánás az oka annak, hogy a hivatali foglalkozások eme legkellemetlenebbikére megbízható, teljes erkölcsi garanciát nyújtó egyének nem vállalkoznak. De ez az oka aztán annak is, hogy az ily állásban levők minduntalan váltakoznak s csak igen kevés azok száma, a kik több éven át maradnak meg, semmikép sem irigyelhető nehéz helyzetükben.

Minthogy pedig a minduntalan felmerülő visszaélések mulhatlanul orvoslást igényelnek: azt hisszük, a városi hatóságok lassan-lassan be fogják látni, hogy ez az állapot örökösen így nem maradhat. Be kell látniok, hogy ha csak a hatáskörük alá tartozó adófizető közönség ügyefogyottabb részét egyes megbízhatlan egyének rafinériájának ki nem akarják szolgáltatni, az adóvégrehajtói állásra oly egyéneket kell alkalmazniok, akik garanciát nyújtanak arra nézve, hogy állásukkal vissza nem élnek.

S hogy ez a garancia meglegyen, adjanak nekik legalább is irnoki-fizetést s kössék azt össze nyugdíj-jogosultsággal. Cserében követeljenek tőlük kaucziót. Akkor nem lesznek sikkasztások, mert sem kauczióját, sem nyugdíját könnyelműen nem fogja koczára tenni egyik sem. De ha lenne is esetleg sikkasztás: ott lenne a kauczió; abból annyi összeg, a mennyit egy végrehajtó sikkaszt, körülbelől meg lenne mindenkor téríthető.

Hallottuk emlegetni: hogy hiszen a városi adóvégrehajtóknak pénzt nem szabad kezelniök! Azt elhiszszük, hogy vidéki városokban az adóvégrehajtókat nem illeti meg az a jog, ami a fővárosban levőket. De hát tudja-e ezt minden vidéki adófizető?

S aztán hát nincs-e uzusban állandóul, hogy a végrehajtók pénzt is kezelnek? Sok ember megbizik teljesen a város alkalmazottjában s inkább lefizeti kezeihez a követelt összeget, mintsem ezekváltassa magát. Hogy aztán ez a kiküldött egyén őt esetleg be is csaphatja, arra már nem is gondol. A legtöbben úgy vélekednek, hogy ha valakit hivatalos funkcióval biznak meg: akkor abban meg is lehet bízni . . .

Szóval, szabályozni kell ezt az ügyet minél előbb. Mert az az állapot, ami e tekintetben manapság fenn áll: nagyon is ázsiai. Inkább másutt spóroljanak a városok. Adjának egyik-másik alkalmazottuknak kevesebb jutalmat; avagy gazdálkodjanak a nagyobbak rohamos fizetésemelésében. De ezt az ügyet sehogys szabad figyelmen kívül hagyniok, nehogy egyes polgárok unos-untan becsapódjanak . . .

Dii oderunt . . .

Hogy a tanító sorsa nem valami fényes, azt nem kell a helyen bővebben tárgyalni. Elkezdve a latin költőn, ki szatirjában már

évezredek előtt szóvá tette a tanítók mostoha sorsát, egész máig mindig szó folyt arról a témáról, hanem azért a nemzet napszámosainak ügye vajmi keveset haladt előre. Ugyan ki törődnek a tanítókkal, kik a legnagyobb önmegtadással, krisztusi türelemmel vesződnek az apró gyermekekkel, s a kiknek jó szót igen kevesen adnak, de szidalmat, gunyt annál többen. A nemzet na pszámosai ők valóban a szó szoros értelmében. Hiszen a törvény alig biztosít számunkra valamivel nagyobb fizetést, mint egy közönséges napszámosnak van. És sok ur ház portása, sok hivatalosolga nem cserélne állást egyik másik tanítóval. Nem csoda tehát, ha ma is nagyon időszerű a latin költőnek szálló igévé vált mondása: Dii oderunt . . .

Most ismét napirendre kerül tanítóink ügye. Ugyanis a tanítói nyugdíjat szabályozó törvény most tölti be a tizedik évet, a melyre hatálya kiterjesztetett, s így nemsokára revizióra szorul. Az országgyűlés nemsokára foglalkozni fog vele, s ha tanítóink helyzetükön javítani akarnak, akkor már most meg kell füt-fát mozgatniok. Az hisszük legalább a vallás- és közoktatásügyi miniszter szavai után ítélve, hogy a kormányban megvan a kellő jóakarát a tanítók iránt, azonban a sérelmeket is csak akkor tudja orvosolni a kormány is, ha ismeri azok minden fázisát.

Kétségkívül a legsérelmesebb intézkedése volt a régi törvénynek, hogy a tanító csak negyven évi szolgálat után kaphatott teljes nyugdíjat. Micsoda szatirája ez a sorsnak! Mekkora guny rejlik ebben a komolynak látszó intézkedésben. Mintha bizony a tanító aczélból volna, mintha csupa mulatság volna a tanító élete. Ugyan, mélyen tisztelt közvélemény, ha méltóztatott végig nézni a halandósági statisztikát, azt látjuk, hogy bizony a tanító sorsát illeti meg aránylag az első hely. Hogy a tanító sorsát tizedrésze sem éri el azt a kort, a melyben már teljes fizetéssel mehetne nyugdíjba, az bizonyos. Ha egy tanító negyven évig nyerte az iskolá-

TÁRCZA.

Gyümölcsfáim.

Irta és a miskolci közművelődési egyesület nov. 17-én tartott mainéján felolvasta: **Tóth Pál.**

Gyümölcsfát ültettem,
Erős, termő ágat,
Már koronát adtak
A felnyuló fáknek.

Ápoltam, neveltem,
Meg-megnyesegtettem;
Az első gyümölcsöt
Vártam, lesegettem.

Eljött az új tavasz,
Virágokat hozott:
Egész bokréta volt,
Mit a fán kibontott.

Mennyi gyümölcs leszen
— Gondoltam — majd rajta!
Mikor édes terhét
A földig lehajtja.

A tavasz elhaladt,
Megértük a nyarat:
Az ezer virágból
Egy-két gyümölcs maradt.

Óh, de milyen kedves
Volt ez az egy-kettő!
Majd többet fog adni
A jövő esztendő.

És sárgult a körte,
Piroslott az alma;
Zöld levelek alatt
Harmatos a hamva.

„Hányan is vagyunk mi?”
Számolom egyenként:
„Mindegyiknek jut egy,
Mondottam — fejenként”.

S még azon az éjen
Zugó szélvész támadt . . .
Leverte a földre
Körtémet, almámat.

„Istenem!” sóhajték,
„Ha majd új tavaszod
Eljö ismét s a fán
A rügyet fakasztod:

Kevesebb virággal
Én bizon megérem,
Csak a gyümölcsérést
Szél nélkül megérjem.

Levél az úrból.

Tekintetes Szerkesztő ur!

Megígérttem volt Önnek, hogy nemcsak ezen a meleg sárteken, de még a hűvös másvilágon is irogatok becses lapja számára és kéziratomat, ha másképpen nem lehet, hát valami betanított phönix-madár szárnyaira kötözötten cresszetem le Önhöz, vagy pedig valamelyes hazajáró lelket szerződtetek a kézbesítési teendőik pontos és lelkiismeretes elvégzésére. Ime be is váltottam e kissé merésznek tetsző ígéretemet.

Hát, tetszik tudni, ennek a „mort-saisonnak” báljai, hangversenyei, művészestélyei, meg tudja a jó ég, micsodái annyira tönkretették idegrendszeremet, hogy udvari szabómnak azon impertinens durvasága, miszerint egy 45 frtos számlát kiegyenlítés végett hónap közepén nálam bemutatni merészkedett — levert a lábamról és súlyos betegé tett. Rosszéllettem hírére részvét nyilatkozatok kapcsán, csöstül érkeztek hozám Mocsárhát összes szatócainak és derek iparosainak és különösen szesz italok kimérésével foglalkozó polgárainak kontói, melyek azzal a bosszantó együgyűséggel valának megteremtve, mintha valakinek kedve volna a sir szélén számlát egyenlítő-

port, naponként 60—100 gyerekekkel szorongván az iskolában és ha testét, lelkét el nem nyűtte az alatt, s nyugdíjba megy, nem lehet, hogy sokáig élvezhesse igazán megszolgált, alamizsnának tekinthető nyugdíját.

Negyven esztendői szolgálatot még azon tisztviselők is sokan tartják, kik jól fűtött, tágas, szellős irodákban a lehető legnagyobb kényelemmel végzik hivatalos teendőiket. Mennyivel hosszabb az idő a tanítónak, a kinek a vállaira is nagyobb teher nehezül.

Pedig a tanító is ember. A legtöbbet családját köt az élethez. És mintha a sors is megakarná terhelni, aránylag a tanítók családja a legnagyobb. A legtöbb tanító valóságos művész, hogy megtud élni akkora fizetéséből, a mely másnak ruházatra sem volna elég. Igaz, hogy nyomoruság az egész élete, de legalább fáradozásainak késő végében látná gyümölcsét. Hát bizony mikor már a gyümölcsét látná, akkor elfogy az ő élete is, mert csak kevesen bírják ki azt a hosszu, keserves 40 esztendőt.

Méltányos és jogos kívánsága az, hogy a tanító szolgálati éveinek számát leszállítsák. Egy emberöltőnek harmincz évet szoktunk számítani, a tanító is sokat tesz, ha eddig szolgál. Azonban ha ezt egyszerre nem lehetne életbe léptetni, a szolgálati évek száma harminczöt eszendőre mindenestre leszállítandó.

Annál inkább kívánatos ez, mert senkinek sincs oly nagy szüksége hivatása teljesítésében a testi és lelki erőre, mint éppen a tanítónak. S bizony már harminczöt évi szolgálat után is annyira kimerül az ereje, hogy magasztos kötelességét a legnagyobb akarat mellett sem tudja kellőképp elvégezni. A tehetetlen, elgyengült, rosszul halló, gyengén látó, ideges tanítót hivatalból kellene nyugdíjazni. Ámde itt van a törvény legnagyobb hibája, hogy a tanítót nem lehet hivatalból nyugalomra küldeni, mert ezzel aztán igazán a koldusbotot nyomnák a kezébe. S így sok iskolafenntartó inkább elnézi szegény, öreg tanítójának vergődését, mint-

getni. E a hallatlan impertinentia éppen oly mértékben sietteté életem végét, mint dr. Pilula ur rendes gyógykezelése.

Halálom előtt iszonyatos lázaim voltak. Pontban éjfélkor láttam a szabómat ajtómon bekukucskálni, hogy élek-e még? Óh a szemtelen! Majd a korcsmárost láttam ágyam előtt hajlongani.

— Négy krigli, két pár virsli, hat sós-kifli, — egy forint husz krajczár . . .

— Irja fel, irja fel! — küzdöttem a rémekkel, hanem egyszer betoppant a Halál, a XX. század elejére nem illő durvasággal rázta meg a nyakamat, mire én felugrottam és páratlanul élő keztyűmet megsuhogtatam az orra előtt.

— Elégtételt kérek, uram, ezen kvalifikálatlan eljárásért! Én Róka Tóni vagyok.

— Hohó, öcsém, ez a henczegés csak Mocsárháton használhat, de én legyőzhetetlen párbajhős vagyok és nem ijedek meg halandótól. Vorwärts!

Erre egyet kanyarintott borotva élességű kaszájával és én — halva voltam.

— Ugorj a hátamra te, udvariaskodott velem.

— Bocsánat, Halál ur, de nekem roppant sok elintézetlen ügyem vannak hátra, a

sem rávigye a lelke arra, hogy eltávoztta.

Beszélhetnék még a tanítók előléptetéséről, mely sehol sem oly nehéz, mint éppen nálunk. A minden czél és rendszer nélkül való áthelyezésekről. Különösen élénk színekkel festhetnők a tanítók szegény özvegyeinek és árváinak sorsát, a mely kell, hogy minden jóra való ember szívét mélyen megillesse. Hát ez mind, mind rendezésre, segítségére vár. Az új országgyűlés feladata leendő ezen jó és igazságos törvénnyel segíteni. Csak elfogult ember nem tudja méltányolni a tanítóság sulyát a haladás, felvilágosodottság mérlegében.

Ha a tanítóság egy szívvel, egy akarral fordul most az országgyűléshez és a kormányhoz, lehetetlen, hogy kérő szavuk el ne hatna a sorsukon javítani hivatott illetékes tényezőkhöz. Mert hiszen a tanítóság nem kedvezményt kér, csak anyagi eszközt arra, hogy nyugodtan, kitartással végezhesse munkáját, melytől Magyarország ifjú nemzedéke, a szebb jövő reménysége függ!

B—s.

Megyei és városi ügyek.

A szegényügy rendezése.

— Nincs többé koldulás. —

Miskolcz város hatósága a szegényügyet annyira-mennyire rendezte immár. Szabályrendeletet alkotott, melyben kimondja, hogy városunk szegény lakosait — a kik a menedékházba be nem férnek — állandó segélyben részesíti. Ekként gondoskodván a szegények bajáról, kereken és határozottan kimondja azt is, hogy *koldulási engedélyt senkinek sem ad.*

Városunk közönsége régóta várja már azt az időt, a mikor a koldusok seregétől, a kik a hétnek bizonyos napjaiban háza küszöbénél alkalmatlankodnak s legtöbbször, ha alkalom nyílik reá — lopnak is — megsabaduljon. De vajjon elérjük-e ezt a most alkotott szabályrendelettel? Alig hiszszük. A

mint méltóztatik is látni — és bemutattam neki számlagyűjteményemet.

— Örökösöd rendezni fogják.

— De legalább a végtisztességemnél hagyjon jelen lenni, igen tisztelt Halál ur! — könyörögtem.

— Bányja a kánya, de ne kiabálj, ha valami nem tetszik, mert elárulhatnád inkognitónkat.

Szóval hát jelen voltam a temetésemen, de most már bánom, mert az a gézengúz Skála Efraim bucsuztatójával mind a két fülem dobját megrepesztette, szerencsémre — holtom után.

Dühösen ugrottam fel Halál ur igen tisztelt hátára és hopp — felugrott velem a mai kor igényeinek megfelelően berendezett vasuti állomásra, a mely a mennybe és pokolba lelket szállító zóna-vonalak központja. Temérdek utas, a megholtak lelkei tolongottak körülöttem kisebb-nagyobb pakkal, sirva vagy kaczagva, avagy éppen alaposan mocskolva a mennyei vasut mozdonyvezetőjét a 15 perczig tartó késlekedés miatt. Mocsárháti lelket nem találtam sehol. Egy jól táplált papot pillantottam meg, kinek bemutattam csekély személyemet és mily nagyszerű! — iskolapajtásomra ismertem benne. Diákkorunkban együtt csaptak ki

város nem adhat szegényeinek annyi segélyt, hogy azok az eddigi könyöradományokat nélkülözzék. Azután meg mindig akadnak dologkerülők és naplopók, a kik titokban azután is ellátogatnak hozzánk és megsarcolnak bennünket.

A bajon csak akként lehet segíteni, ha a rendőrség is éber figyelemmel kíséri az utcán ballagó gyanus alakokat s a hatósági tilalom daczára koldulókat letartóztatja és bekiséri a városházához.

A szabályrendelet — melyet a belügyminiszter már jóváhagyott — ime itt közöljük:

64. szám.
kgy. 1901.

Szabályrendelet.

A Miskolcz városi szegények segélyezésének és koldulás tilalmának tárgyában.

1. §.

Miskolcz város az elszegényedett és ellátásra szorult lakosairól részben a szegényápolásban való elhelyezés által, részben pedig az 1898. évi XXI. t. cz. 8. szakasza a) és b) pontja értelmében gyakorlandó közsegélyezés módjáról 111/99. sz. alatt jóváhagyott, valamint jelen szabályrendeletek intézkedése szerint gondoskodik.

Mivel azonban a közsegélyezés eddig gyakorolt módja a városban lévő nagyszámú szegények ellátására nem elegendő s mivel a városi szegényápolásban való felvételre minősített szegényeket az ápolda helyszüke miatt sokszor nem fogadhatja be, vagy azok családi és más figyelemmel érdemlő okoknál fogva abban el nem helyezhetők, hogy a koldulás tilalma is végrehajtható legyen, Miskolcz város közönsége elhatározza, hogy az arra minősített szegényeit közsegélyezésben részesíti.

2. §.

A segélyezés idegen illetőségű szegényeknél rövidebb hosszabb ideig tartó lehet, az illetőség megállapítása után az illetőségi községből az ennek illetőségébe tartozó szegényre fordított kiadás a tanács által követelésbe veendő.

3. §.

A közsegélyezés módja havi 6—8 koronáig terjedhető pénz segélyezésben áll, midőn a

bennünket a kollégiumból a ferblizés miatt, aztán ő papnak ment, én meg — semminek. Persze roppant örültünk egymásnak, hanem én kezdtem tépelődni azon, hogy vajjon hova jutok én innét?

Ki-ki megy érdeme szerint mennybe, vagy pokolba. Megijedtem; hiszen akkor együtt utazom a komámmal, gondoltam, arra lefelé, de mégsem egészen úgy lett. Ugyanis az örök bíró helyettes algyakornok segédjelöltje, ki erős minőségű czvikkerén keresztül a lelkek mélyébe látott és a szerint osztogatta a jegyet mennybe vagy pokolba, mikor lelkemet vizitálta, mosolygott és jóakarattal nyomott kezembe egy jegyet — a pokolba.

— Kérem alássan, valami ráfizetés mellett nem lehetne mennyországba szólóval kicserélni?

— Nem uram, mert már bent van a vonat, felelte a zóna-vonali vasuti pénztárnokok szokott szellemességével.

A tisztelendő barátom, mint protekciós egyén, mennyországba szóló jegyet kapott. Most kezdtem bánni, hogy nem pap lettem.

— A vonat husz perczig áll! kiáltotta Szent Tóni druszám, ki vonatvezetői tisztességre vergődött fel itt Szent Péter pártfogolása lolytán.

segélyezés szüksége több tagu családnál fordul elő, a havi segélyezés mérvét a családtagok száma, kora, állapota határozza meg.

4. §.

A segélyezés előfeltételül a keresetképesség s a megélhetési mód hiánya szolgál. Ennélfogva mindazok, kik ezen alapon közsegélyre igényt tarthatnak s azt igénybe venni akarják, tartoznak a polgármesternél jelentkezni, ki a kérelmet jegyzőkönyvbe véteti, a segélyezés szüksége iránti nyomatot megtartja s a tanácshoz a segélyezés mérve iránt előterjesztést tesz.

A városi tanács a segély összeg megállapításáról és kiutalványozásáról ezen előterjesztés alapján intézkedik.

5. §.

A segélyezendőek nevérol a kapitányi hivatal mindig értesítendő lévén, ennek alapján a kapitányi hivatalban a közsegélyben részesülő egyének létszámának és az abban előforduló minden változásnak nyilvántartása céljából törzskönyv vezetendő, melynek külön rovataiban a segélyezett családi és keresztnéve, lakhelye, a segélyösszeg mennyisége, a segélyezés kezdete és megszűnte, továbbá a tanácsi engedélyezés és egyéb intézkedéseket tartalmazó határozatok számai kitüntetendők.

6. §.

A segélyezettek viszonyának jobbra fordulta, vagy általában a segélyezés szükségességének megszűnte a kapitányi hivatalban folytonosan figyelemmel tartandó s a tanácshoz bejelentendő.

7. §.

A pénzsegélyezési összegekről kiállított nyugtakon a rendőrkapitányi hivatal vezetője a segélyezendő életbenlétét esetleg a pénzfelvételeire jogosított személyazonosságát igazolni tartozik.

8. §.

A segélyben részesülők a 111899. sz. közgyűlési határozattal megalkotott szabályrendelet 20. szakasza szerint választott bizottság részéről a 21. szakaszban meghatározott felügyelet és ellenőrzés alatt állanak.

9. §.

Miskolcz város területén a koldulás egyáltalán tilos s arra hatósági engedély senkinek sem adható.

— Halod-e komé, — szóltam a paphoz — addig kijátszhatnánk egy parthie carambolt.

— Gilt!

— De ne csak úgy potyára, hanem ha én nyerek, hát bilétet cserélnék, ha te nyersz, akkor nem cserélünk.

A pap, csak hogy még egyszer billiárdozhasson velem, ráállt az alkura és hála pompás gichtzereimnek, elnyertem a mennyországot öt fórral. Kicséréltük a jegyet és én vonatra ugorván, ott hagytam az én siró papomat tovább billiárdozni, mert a pokolba induló vonat még később indult.

— Mehgett! — vezényelt az égi „Pokrócz” és esti félnyolckor egy helyi érdekű vasúthoz hasonló gyorsasággal roboztunk be Szent Péter ur kapuján. Itt egy újabb váróterembe hajtottak az angyalkák bennünket és egy csinos szobalányka-félettől, állának szokásos megcsipentése után megtudtam, hogy ott újra megvizitálják a lelkeket és mivel hogy a fő-fő lélekinspektorokat nagyon kimerítette az egyházpolitikai reformok kérdésének komoly tanulmányozása, helyettük alsóbb rangúak viszik majd a sorozó bizottság szerepét. Ettől remegtem, mert úgy ki kell tudótni a turpisságnak és úgy is lett. Mikor az öreg Péter bácsi ka-

10. §.

Ezen szabályrendelet ellen elkövetett kihágási ügyekben első fokban a v. tanács megbízott tagja, II. fokban az alispán, III. fokban a m. kir. belügyminiszterium határoz.

11. §.

Ezen szabályrendelet életbe lépésének idejét a városi közgyűlés határozza meg.

Kel: Miskolcz város képviselőtestületének 1901. június hó 20-án tartott közgyűléséből.

Soltész s. k. Dr. Kun József s. k.
polgármester. v. főjegyző.

99681. szám VII. M. kir. belügyminiszter. Jóváhagyom. Budapesten, 1901. október hó 7-én. A miniszter helyett Széll I. s. k. államtitkár. P. H.

= Részleges tisztujtás a vármegyén.

Borsodvármegye alispánja pályázatot hirdet a mező-csáthi főszolgabírói, továbbá megyei árvaszéki ülnöki s a főpénztárnoki állásra. Ezen állások a december hó 9-én tartandó vármegyei gyűlésen fognak betöltetni. Az esetleg megüresedő többi tisztviselői állások szintén ezen gyűlésen lesznek betöltve. A pályázati kérvények december hó 6-ig báró Vay Elemér főispánhoz nyújtandók be. A mező-csáthi főszolgabírói állásra *Bottlik József* h. főszolgabíró, *Nagy Imre* tb. főszolgabíró, *Bátky Gyula* szolgabíró, a főpénztárnoki állásra *Szentimrey Béla* ellenőr, *Hubay Barnabás* megyei főszámvevő, az árvaszéki ülnöki állásra *Török József* szolgabíró s *Kiss Lajos* ügyvéd h. ülnök pályáznak. E tisztujtás alkalmából felhívjuk a vármegyei bizottság t. tagjainak a figyelmét arra a közelmúltban megjelent miniszterelnöki rendeletre, mely szerint a betöltendő állásokra való jelöléseknél különösen tekintetbe veendő a pályázók minősítése, szolgálati ideje, s hivatali működése alatt tanúsított ügybuzgalma. Tudomásunk szerint a csáthi főszolgabírói állásra pályázó tisztviselők közül *Nagy Imre* tb. főszolgabíró áll leghosszabb idő óta a vármegye szolgálatában s hivatali működésével nemcsak felettes hatóságainak, de a vármegye közönségének is teljes elégedését érdemelte ki s már e szempontból is biztosra vehető az ő megválasztása. E kérdésre egyébiránt lapunk legközelebbi számában még visszatérünk.

— Városi közgyűlés. A népkertben létesítendő vigalmi helyiség céljaira szükséges telekvásárlásnak, valamint a kapcsolatos épí-

tonaorvosi egyenruhában engem vizitált, összerántotta tiszteletreméltó szemöldökeit és nevémet kérdezte.

Hirtelenében megmondtam, pedig nem akartam.

— Untauglich! Marss! Versfaragó, pokolba! és kilökött a menyország kapuján; a papért meg telephonáltatott Luczifer urhoz.

Pokolba menésre nem lévén nagy kedvem; elindultam hát az ürben szerencsét próbálni és addig kerestem Mohamed koporsóját, míg végre hosszas kérdezősködések után ráakadtam. Az öreg benne ült és erősen csibukozott.

— Alásszolgája, Mohamed ur!

Nagyot nézett. Aztán elbeszéltem neki történetem. Megsajnálta és összébbhuzódván koporsójában, beültetett maga mellé. Azóta itt csibukozunk, feketézünk és unalmunkban ferblizgefünk gyufaszálra, hulló csillag segélyével juttatok az innét kugligolyónak látszó földre és kérem Szerkesztő urat, sziveskedjék néhány butella jó bort küldeni egy mennyországba jövő atyáftól a jó öreg Mohamed bácsiának, mert maholnap majd felmondja a kvártélyt és akkor mehetek vissza — Mocsárhátra. *Róka Tóni.*

tés költségének ügye, a mennyiben ingatlan szerzésről és törzsvagyon felhasználásáról van szó, az 1896. XXII. t.-cz. 110. szakaszának figyelembe vételével a f. évi december hó 17-ik napján d. u. 3 órakor tartandó közgyűlésen fog tárgyalatni.

UJDONSÁGOK.

— A bíróság köréből. *Mikocz* János nyír-egyházai kir. törvényszéki joggyakornok a miskolci kir. törvényszékhez aljegyzővé neveztetett ki.

— Egyházmegyei hírek. *Perényi* László new-yorki magyar katolikus lelkészszé megválasztott jászberényi káplán helyére *Tóth* István árokszállási, az árokszállási plébániára *Lipták* József szendrői, a szendrőibe *Csetkovics* Miklós patai káplán rendeltetett ki.

— Egy szép leány halála. Sulyos csapás érte dr. *Schwarz* József helybeli ügyvédet és családját. Legidősebb leánykája, a 15 éves *Lenke* hanyta le hétfőn hajnalban örök álmra szemet. A fiatal, szép leány halála, kinek elhunyt az egész városban őszinte részvétet keltett, mély gyászba borította a szerető szülőket. Temetése nagy részvét mellett tegnap délután ment végbe.

— A róm. kath. nőegylet 1901. évi december hó 1-én a Korona-szálló dísztermében a szegény gyermekek felruházására karácsonyi vásárt rendez. Kezdeté délután 4 órakor. Belépti-díj esti 9 óráig 40 fillér, esti 9 órától 2 korona. Karzat személyenként 2 korona. Karzatjegyek *Hesz* Miklós üzletében kaphatók.

— Hangverseny. Városuk zeneiskolájának két kiváló művésze, *Lányi* Ernő, az országos nevű zeneköltő és zongoraművész és *Recht* Sándor, a kitűnő hegedűművész önálló hangversenyt rendeznek jövő hó 11-én a Seper-Szálló dísztermében, melyen *L. Komáromy* Mariska asszony, az opera volt tagja is gazdag műsorral vesz részt. A jeles énekesnő különös készséggel jön körünkbe, zeneigazgatónk meghívása folytán. Hiszük, hogy közönségünk lelkesül a zeneiskola magasztos célja iránt s szívesen támogatja művészeink hangversenyügyét, kiknek első sikere buzdítás lesz a jövő hangversenyeik megtartására. Jegyek a zeneestélyre kaphatók *Lövy* József fia (*László* Adolf) könykereskedésében.

— A rendőrségről. Olvasóink még bizonyára emlékeznek azon vakmerő betörésre, a melyet annak idején részletesen ismertettünk, s a melyet ismeretlen tettes f. évi szeptember hó első napjaiban a Széchenyi-utczában levő *Strausz*-féle ház egyik emeleti lakásában *Lichtschein*knél elkövetett. Mint értesülünk, a vizsgálatot vezető *Horváth* Károly alkapitány ez ügyben most helyes nyomra akadt, s egy *Gáspár* Lajos nevű országos betörőre irányult gyanuja, a ki több vidéki városban, legutóbb *Aradon* követett el betöréses lopást és pedig azou körülmények között, mint a miskolci. Személyesen utazott tehát *Horváth* Károly kapitány *Takó* rendőrbiztossal hétfőn *Aradra*, hogy *Gáspár* Lajost kihallgassa.

— A belügyminiszter a vidéki színészetért. Ritkán esik szó róla s ezuttal sem a kegyelmes úr bőkezűségéről, vagy épen áldozatkészségéről van szó, hanem egy rendeletéről, a melyben a törvényhatóságok jóakaratába ajánlja a vidéki színészetet. Még 1884. évben bocsátott ki a belügyminiszter egy rendeletet, melyben megtiltja, hogy olyan városban, hol magyar színészek játszanak, másnyelvű társulat is taptson előadást. Ezt a tilalmat azonban sok helyen áthágták és éppenséggel nem törődtek a miniszter rendeletével. Ez a körülmény,

melyről a színész-szövetség utján értesült a miniszter, arra indította, hogy újabb rendeletet bocsásson ki, melyben szigorúan meghagyja, hogy a régebbi rendeletet a hatóságok pontosan betartsák. A miniszter a leirat végén a következőket írja a hatóságoknak: „A magyar nyelv, kultúra és nemzeti érzés fejlesztése és ápolására közreható magyar művészet támogatásához a törvényhatóságok egy nemes célú szolgálnak és hathatósan segítik elő, állami és nemzeti ideáljaink kiépítésének nagy művét.“ Hát ez mind nagyon szép dolog, különösen a lelkes hang, a melylyel a hatóságokat buzdítja. Mindazonáltal azt hisszük, hogy szegény vidéki direktorok a lelkes szózat helyett jobban óhajtanánk egy kis *szubvenciót*.

— **Uj községi tanítók.** Vass Kálmán járdánházi tanító a hevesvezekényi községi iskolához, Jaskovics Mária bükkszéki r. k. tanítónő a mezőkövesdi iskolához megválasztatott.

— **Egy szurkáló katona.** Vasárnap késő este Kovács Juli cselédeleány mit sem gyanítva, kiállott a Petőfi-utca egyik háza elé, s várt valakit. Arra jött egy 65-ös bika, a ki már régóta szerelmi ajánlatokkal üldözte Julcsát. Odalépett hozzá s újból elkezdett szerelméről beszélni, a leány azonban elutasítólág válaszolt. Erre a szerelmes hadíft elborította a méreg s kirántván kardját, a leány hátába szurta. Kovács Juli azonnal összeesett s a mentők vitték be a kórházba, hol most súlyos betegen fekszik. A szurkáló katona megugrott; feljelentették a katonai parancsnokságnál s erélyesen nyomozzák a tettest, a ki szerelemtől elvakulva, egy szegény cselédeleányt akart életétől megfosztani, a miért az nem hallgatott csábító szavaira.

— **A Kereskedelmi és Iparkamara** holnap csütörtökön délután 3 órakor ülést tart. Főbb tárgyai: A Kereskedelmi miniszter leirata Nádasd község, Várkony község és Ózd község piaci helypénz díjszabásának véleményezése, a fogyasztási szövetkezetek viszonyainak megállapítása, az ablakredőnyökre való megrendelés-gyűjtés engedélyezhetőségének véleményezése, a végeladások ellenőrzése iránt. U. a. átírata a kereskedelmi és iparkamarák képviselőválasztási joga iránt.

— Az Osztrák Magyar Bank miskolczi fiókintézetének átírata váltóbírálok jelölése iránt. — A vármegyei ipartanácsok tagjainak megválasztása 1902. évre. — A kamara 1900. évi zárszámadása. — A kamara 1902. évi költségvetése.

— **Esküvő.** Varga Andor, a Singer és Wolfner budapesti könyvkereskedő cég üzletvezetője, vasárnap délután esküdött örök hűséget Tagleicht Károly posta- és távirtda főtiszt leányának, Róza kisasszonynak.

— **Jótekonyczélú táncmulatság.** A miskolczi izr. nőegylet 1901. évi január hó 5 én a „Korona“ szálló emeleti nagytermében jótekonyczélú kretón-bált rendez. A meghívók a legközelebbi napokban szétküldetnek.

— **Szilveszter-estély.** A Kereskedők és Gazdák köre, mint minden évben, úgy az idén is egy nagyszabású Szilveszter-estélyt fog rendezni. Az estély előkészítésével több tagu rendezőség bízott meg.

— **Szivszélhűdés érte.** Szombaton reggel Korach Miksa kereskedő, aki csak nemrég vette meg a Deák-utczában levő Falkensiein féle dohánytözsédét, midőn kinyitotta üzletét, nejeinek rosszullétről panaszkodott, a mire neje hazaküldte. A kereskedő tényleg hazafelé tartott s midőn a Máhr Károly-féle üzlet elé ért, hirtelen összeesett. — A sarkon álló rendőr odaugrott hozzá, felémelte s az Erdey-házban lévő lakására kísérte. A lakás előtt azonban ismét rosszul lett, szivszélhűdés érte és nyomban meghalt. A hirtelen véget ért kereskedőt, kinek halálát neje és két kis gyermeke gyászolja, vasárnap temették el nagy részvét mellett.

— **Uj hitelszövetkezet.** Ivánka községben „Borsod-Ivánkai hitelszövetkezet, mint az orsz. központi hitelszövetkezet tagja“ cég alatt hitelszövetkezet alakult. Az üzlet rész 50 korona, mely havi egy koronás részletekben fizethető. Eddig 76 drb. üzletrészt jegyeztek. Igazgatóság: Olasz János, Olasz István, Csató János, Ficze János, Ficze Károly, Csató Péter, Reisz Károly.

— **Állami szőlővesszők és szőlőoltványok.** A földmivelésügyi miniszter most bocsátotta ki hirdetését az állami szőlővesszőszaporító-oltványtelepeken termelt szőlővesszők és szőlőoltványok eladása tárgyában. Mindazok, a kik az állami szőlőtelepekről szőlővesszőket és szőlőoltványokat óhajtanak szerezni, vételajánlataikat a kívánt szőlővesszők és oltványok fajta minőség és mennyiség szerinti megjelölése s a kitüntetés helyének, ugyszintén a szállításra vonatkozó adatoknak (az átvevő neve, rendeltetési hely, vasut vagy gőzhajó állomás stb.) pontos feltüntetésével mellet legkésőbb az illető évi november hó 30-ig azon kerületi szőlőszeti és borászati felügyelőhöz, illetőleg vinczellériskolai igazgatósághoz tartoznak benyújtani, a kiknek vagy a mely igazgatóságnak szőlőszeti és borászati felügyelői kerületében a felujtandó vagy szőlővel beültetendő terület fekszik. A részletes hirdetés a földmivelésügyi miniszteriumban kapható.

Színház, művészet.

(—f—) **Színházi hét.** Pénteken leszállított helyárrakkal „Ripp van Winkle“ Planquett szép zenéjü operettje ment telt ház előtt. Ekkor lépett fel Horváth Kálmán, a győri színtársulat volt tagja a czimszerepben, vendégként. Hangja tömör, erős bariton, azonban még csiszolatlan és kevésbbé iskolázott. Kellő tanítás és gyakorlat mellett jó bariton-színész lesz belőle. Fellépte szerződtetés-céljából történt, s nem tudjuk vajjon szerződtette-e az igazgató vagy sem. Mindenesetre helyes volna, ha mielőtt szerződtené, még egy-két más szerepben is játszana, mert egy fellépésből, pláne Ripp néhez és nagy énekpartiszerepéből ítélni igen bajos. A közönség sokat tapsolt a vendégnek és rokonszenvesen fogadta őt. A női szerepet három felé vágta. Az első felvonásban és a második elején Lisbetet Feledy Boriska játszotta, a másodikban a kék hegyek szellemét Szegedy Zelma, a harmadikban Alicet Szelestey Elza. Feledy szépen énekelt és játszott, Szegedy fess szellem, Szelestey elég megfelelő volt. A férfi szereplők helylyel-közszel megfelelőek; megjegyezzük, hogy az előadás kissé vontatottan, lánhan ment.

Szombaton volt az idény leggyatrább előadása. Olyan, a minőt még nem láttunk miskolczi színpadon. A „Gésák“ került ekkor színre. Ez a szép és kedves zenéjü operette, melynek minden egyes dalát még a kis gyermekek is dudolják, teljesen élvezhetetlen volt a helytelen szereposztás miatt. Nem keressük, nem kutatjuk ennek okát s nem akarjuk azt mondani, hogy ebben kolaratur-primadonnánk, Szegedy Zelma mellőzését látjuk, kinek szép hangját egy-egy kisebb szerepeiből már kivettük s kit bizony már nagyon szívesen látna és akarna látni és hallani a közönség egy nagyobb szerepben is, de feltesszük a kérdést az igazgató urhoz, hogy miért nem játszik gyakrabban Szegedy Zelma? Szóljunk erre vonatkozólag

a Gésákról! Elismerjük, sőt határozottan kijelentjük, hogy Feledy Boriska jó Mimóza volt, de hát ez kolotraur szerep? Miért nem játszotta ezt Szegedy? Molly elsörendü szubrett szerep, ezt kellett volna Feledynek játszani. Aztán meg a frauczia leányt miért játszotta Cserey és nem Szelestey Elza? Hiszen ez meg nagy tánczos szerep, Szelestey pedig határozottan tud táncolni, míg valljuk be őszintén, Mollyt kevés szerencsével játszotta, még kevesebb szerencsével énekelte; a papagály dalt megéppenséggel elejtette. Jó „Gésák“ előadása csak ilyen szereposztással lehetett volna. Mindenkinek oda kell adni azt a szerepet, a mely egyéniségének, tudásának legjobban megfelel s nem szabad egy-egy színésznőt előretolni, ha az még, legalább ezuttal, nem elsőnek való. Természetes, hogy miután a főszereplők nem voltak jók, az ensemble sem lehetett jó. Még egy ilyen előadás s a társulatról előbb mondott jó vélemények halomba dőlnek! Tessék tehát mindig a szerepeket helyesen kiosztani s mindenkit az őt megillető helyre tenni, akkor lesz jó előadás.

Vasárnap a „Csikós ment. Az előadásnak nagy érdekességet kölcsönzött, hogy a czimszerepben kiváló drámai hősnőnk, Bakó László lépett fel. A közönség folyton tapsolta minden egyes dala után s igazán meglepte az a tömör, szép bass-bariton hang, a melylyel az Isten Bakót megáldotta. Magyar nótát oly igazán, szívből énekelni, mint Bakó, alig halottunk, nem alkalmazkodott a kottához, mert hisz nem énekes színész, de élvezet volt hallani s hozzá még nagyszerűen játszott. A többi szereplők nem valami nagy sikerrel adták szerepeiket.

Hétfőn „Goldstein Számi“ ment leszállított helyárrakkal. A közönség nem volt kíváncsi a már régen lecsépelelt bohózatra, a mit legjobban igazolt, a teljesen üres ház. A szereplők közül Feledy Boriskát és Bogyót említjük meg, a többiek szintelenül játszottak.

Kedden „Az emberevők“ került először színre. Az előadásról jövő számunkban írunk.

CSARNOK.

Párbeszéd a kávéházban.

Egy szöke ur ült tegnap délután a kávéházban és nagyon elmerült a „Neues Pester Journal“ hasábjain. Kevés vártatva mellé szegődött egy másik ur, de ez haragos volt és barna.

— Szervus Géza — szólta a barna.

— Szervusz — felelt vissza a szöke, a nélkül, hogy feltekintett volna az újságból. Szünet. Aztán megint a barna kezdte.

— Géza? . . .

— Hagyj békében! Ép most olvasom ennek a gaunernek a vallomását. Egy kvietált tiszt, de szemtelen, mintha még most is tényleges állományban volna.

— Valamit akarok kérdezni.

— Rajta, csak kérdezz — de ezzel tovább olvas.

— Megcsal a feleségem.

— Baj is ez, másokkal is megtörténik ilyesmi — de ekkor észrevette, hogy ostobaságot mondott. Fölnézett és a hogy ba-

rátja kétségbeesett arcát meglátta, letette az ujságot.

— Heurik, te számár vagy, hiszen a legtöbb férj azt hiszi, hogy megcsalja a felesége.

— Nekem bizonyítékaim vannak.

— Levél?

— Nem.

— Rajtacsípted a randevun?

— Nem.

— Akkor nem is csalt meg a feleséged.

— Ha mondom. Egy szivart találtam ma a szőnyegen.

— Mondom, hogy számár vagy, hát ez is bizonyíték? Hát te nem szivarozol!

— Igen, de nem illet. Ez egy Upmann Flór volt.

— Az igaz, de vigasztalódj azzal, legalább igazi urral csalt meg a feleséged, mert megtehetted volna elvégre a legközségesebb emberrel is.

— Ne viccelj, Géza, adj tanácsot, mit tegyek.

— Mit tegyél? Nevetséges. Ugy teszesz, mint a többi megcsalt férjek, elszivod a talált szivart és hallgatsz. Ennél jobbat nem tehetsz. Most csak hárman tudjátok, ha skandalumot csinálsz, mindenki kinevet. Furcsa dolog ebből patáliát csinálni, nagyon hasonlít ez ahhoz, mikor az ember egy hamis tizest talált a zsebében és nem tudja megmondani, hogy kitől kapta. Persze szabad vele a rendőrségre. És ez számárság, mert huszszor-harminczszor meg fogják őt ezután idézni, örökké zaklatják, de jó tizest nem adnak neki a hamisért. Ezért legjobb, ha az ember szépen elrejt, vagy összetépi a hamis tizest és nem szól senkinek. Így kell tenni a megcsalt férjeknek is. Akár skandalumot csinál, akár nem, mindenféleképp az ő baja. Jobb hallgatni, úgy van ez-

zel az ember, mint a pofonnal, nem lehet ezt visszavenni.

A szőke ur nem beszélt tovább. A barna szomorúan meredt maga elé egy ideig, aztán elment.

Ma ugyanazon asztalnál ott ült a kávéházban a két ur, a szőke meg a barna, mindketten egy-egy Upmann Flórt szittak.

— A francia vezérkar üssön a vagyonos osztályba, mégis csak jó dolguk van azoknak, mondta a szőke — ilyen finom szivart szivhatnak. De ismerd el, hogy te is számár vagy.

— Hát tudtam én azt, hogy névnapomra az asszony meg akart engem lepni, és hogy egyet elejtett a szivarokból.

De mégis csak a szőke ur volt a számár, mert elhitte, hogy azokat a szivarokat az asszonytól kapta a barna ur. Nem igaz, de megfogadta az ő tegnapi tanácsait s hogy kivüle senki se tudjon a dologról, hát maga vásárolt ilyen finom szivarokat és ezekből kínálta meg ma a barátját.

Hirdetmény.

Tisztelettel értesítjük a n. é. közönséget, miszerint a **pirszén árát f. év december hó 1-től alábbszállítjuk**, úgy hogy ez időtől kezdve

100 kilogr. pirszen 4 koronába

fog a gyár telepén átvéve, kerülni.

Teljes tisztelettel

A Miskolczi Légszeszgyár igazgatósága.

ÉRTESETÉS

tisztelt vidéki vevőimnek!

Karácsonyi vásár!!
Decz. 24-ig.

Raktárból különféle divat-gyapju és mosó-kelméket választottam ki, melyek mint alkalmas

Karácsonyi ajándékok

az alant jegyzett tetemesen leszállított árak mellett adtnak el:

120 cm	Homespun	— — —	85 kr.
120	Homespun	— — —	68
120	Zibelyne	— — —	85
120	melizott posztó	— — —	55
120	mintáztott alpacca	— — —	85
120	fekete gyapju kelmék	60—1.80-ig.	
	Voil de laine	— — —	35 kr.
	Szintartó czérna zéphir	— — —	20
	Levatinok	— — —	18
	Lawn Tennis flanel	— — —	16
	barchentek	— — —	18
	Lothringiai flanel	— — —	21
	Fehér áttört batiszok	— — —	24

Mintákat a legnagyobb előzékenységgel küldök.

BRAMMER ÖDÖN
BUDAPEST,

Bécsi-utca 4. sz. és Deák Ferencz-utca, 7—9. sz.

Pályázati hirdetmény.

A miskolczi ipartestületnél elhalálozás folytán a

jegyzői állás

megüresedvén, ezen állásra az Ipartestület előjárósága megbízása folytán annak elnöksége pályázatot hirdet.

Évi fizetés egyelőre 1400 korona. Feltételek: A fogalmazói szakban tökéletes jártasság. Előnyben részesülnek azon pályázók, kik valamely nagyobb ipartestületnél, vagy pedig valamely hivatalban a fogalmazó szakban ily minőségben már működtek.

A pályázni óhajtok kellően felszerelt kérvényeiket **1901. december hó 9-ig** Karla Bertalan testületi elnökhöz adják be.

Tűzifa és köszén-eladás.

A miskolczi Gőztéglagyár Részvénytársaság tulajdonát képező **heő-csabai kitérőn** (Vörösrák és Csaba között) **tégla, alagcső és fedélcserép** raktárában

hántott tölgy dorongfa méterenkint 5 kor.-ért,
tölgy hasábfa méterenkint 5 kor. 40 fillérért,
jó minőségű tüzelő köszén m.-m. 1 K.-ért kapható.

Kiváltható a téglagyár részvénytársaság irodájában, **Rákóczi-utca 12.** szám alatt (ezelőtt Püspök-utca) vagy a csabai kitérőn lakó felügyelőnél.

A Miskolczi Gőztéglagyár részv.-társ. irodája.

Egy kiválóan ügyes

MOLNÁR

és

Malomépitő

Elvállal új malomépitéseket és berendezéseket,

malom-átalakításokat, javításokat minden kigondolható módon. — Épít vámmalmokat, kőpad nélkül is ott, a hol a hely szűke meg nem engedi a kőpad építését. — Készít saját találmányu liszt-osztályozókat (Czilyder), mely két méter magas helyen a liszt-keverővel együtt tökéletesen megfér. Ezen szitákat nem kell fakótissal ütni, hogy a liszt kihulljon belőlük, mert úgy vannak készítve, hogy az őrlő közönség szeme láttára lehull a liszt a lisztkeverőbe. Ezen sziták úgy lesznek felszerelve, hogy sem a kezelő molnárnak, sem az őrlőközönségnek a szó teljes értelmében semmit nem kell dolgozni az őrlésnél.

Elvállal munkát bár hol, és sajátkezűleg végez mindent, a mi szakmájához tartozik, bevezeti az őrlési módot, úgy, hogy azt minden molnár megörökíti magának.

Hibásan berendezett malmokat rövid pár nap alatt tökéletesít. Az önműködő berendezése, különösen ott, hol kereskedelem részére üntenek, 5—6 m. m. nagy fontossággal bír. **Leveleket kér az alábbi címre:**

Buday Pál malomépitő Kemény József gépész úr leveleivel, **Aszalón, Abaujmagye:**

SZELÉNYI és TÁRSA Miskolcz

Könyvnyomdánkban,

mely a mai kor igényeinek megfelelően van felszerelve, — bármily könyvnyomdai munkát a legegyszerűbbtől a legdiszesebb kivitelig — a legrövidebb idő alatt készítünk.

Könyvkötészetünk

koszorúszalag aranyozásra, emlékkönyvek, feliratok stb. elegáns kiállítására is be van rendezve.

Dobozgyárunkban

minden alaku és nagyságu dobozt készítünk.

Széchenyi-utcza 34. szám.

Könyvnyomda ≈
≈ **Könyvkötészet**
Doboz-gyár ≈

Pontos kiszolgálás. ~ Elegáns kiállítás.

Könyv- és hírlap-kiadó vállalat.

A „SZABADSÁG” kiadó-hivatala.

